

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, jan. 19. 1868. 3. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Mi a lelkét csinált hát Pesten a diéta?

Azon töri fejét egy
Falusi poéta:
Mi a lelkét csinált hát
Pesten a diéta?

Szép szó az az igéret . . .
Telyesültét vártuk,
A többségnek nótáját
Türelmesen jártuk.

Leforgott az esztendő . .
S nyakunkon a járom,
**„Huzzátok még szegények!
No még csak egy nyáron.“**

Huzzátok még no csak még,
A meddig birjátok. —
Mig ki nem szakad belé
Nyomorult párátok.

De mit is óbégattok
Eblelke, ebanyja!
A „többségnek“ boldog már
Nőstény és kanja.

A „kanfüstös“ papoknak
Tele van a gyomra,
„Eláll“ avagy „szavazzunk“
Valamennyi mondja.

A kinek hasán még nincs
Vörös „terhellője“:
A minister ád neki —
S nem áll el mellőle.

Tekintetes nagyságos
Nagyratörő rendek!
Csak a többség részére . .!
S előbbre lép kentek.

Lesz hivatal, érdemrend,
Ha — amit diktálnak:
Kigyelmetek a mellett lesz
S attól el nem állnak.

Kanonokká, püspökké
Lesznek az utódok, —
(Kiknek ősei valának
Sonkolyszedő tótok.)

Hogy mit csinált mostanság
Pesten a diéta?
Törheti azon fejét már
A füzfa poéta.

Én megmondom: először
**A nyakunkra hágott, —
Hivatalokat osztott és
Csinált adósságot.**

KONDOR MARCZI.

Adomák.

1848-49-ik táborozás alkalmával a horvát határszélen táborozott egy csapat huszár, egy őrnagy vezetése alatt. Tudjuk, hogy a pajkos huszár, ha egy kis bürge husra éhezik, s nincsen mészárszék közelében, a hol mérethetne egy pár fontot, nem nagy lelki üdvösséget csinál belőle, — ha egy bürgét vagy malaczot fülön csip, mint oly ellenséget, a mely az ő étvágyának békét nem hagy, hanem incselkedik vele és csiklandozza.

Az őrnagy tudva a huszárok e gyengéjét, megtiltá embereinek a requirálást. Mindezen tilalom daczára egyik huszár az előörsön a nyeregkápába kapott egy eltévedt bürgét, s a köpönyeggel beteritve lovagoltatta a közelebbi őrtanya felé. Az őrnagy épen a posztokat vizitálván, véletlenül találkozik a huszárral, s épen akkor halad el mellette, midőn a ju elbégte magát.

„Hát a ki erre arra kruczifixolta kendet, mi már ez megint“ dörge a parancsnok a meglepett huszárra.

— Jelentem alássan vitéz őrnagy uram! ez az izé nem tudta a tábori jelszót, tehát elfogtam, — vágá ki magát a huszár, mire az őrnagy egy jó izüt kaczagva, tovább lovagolt.

Kinizsi látványos vitézi játékot adták egy alkalommal Kolozsváron a szinészek, miben a fordul elő a többek közt, hogy a törökök megtámadva a magyarokat, ezek először meghátrálnak, s csak azután verik meg a törököt, midőn már Kinizsi is segitségére érkezett a magyaroknak.

Statisztáknak és katonaságnak persze vállalkozó dilettánsokat és városi drabantokat használtak a darabban. Ezek közt volt egy kiszolgált vénkatona magyar harczosnak öltöztetve; de kurázsija, szive is magyar vala. Ez sehogy sem akart hátrálni a török sereg előtt, jött ellene maga a nagyvezér a szereplő szinész, hogy majd elnézi a szinpadról ezen vitéz magyart; de bizony a mi vitézünk megvetette hátát és lábát a kuliszszákba, marokra fogta a festett dárdanyelet, s ugy verte kifelé az egész török hadsereget fővezérestől együtt.

„Retiráljon meg kend“ kiálta reá a rendező a kuliszszák mögül.

„Én retiráljak meg“ — monda mintegy sértett hangon a vén katona — nem retiráltam én meg a német előtt se, nem hogy még egy komédiás előtt.

Képzelhetni erre a publikum kaczagását, kivált midőn Kinizsi megjelent a segitséggel és már nem volt kit legyőzni a szinpadon, — persze a szinész Kinizsi feltalálta magát és megveregette a vénbaka vállát mondván: jóltetted vitéz, hogy legyőzted a törököt, és ha te nem birtál volna vele, majd levertem volna én.

Nagyon fájt a foga az öreg Bóbány Gyurának.

Hivatja a házi borbélyt, ki borotválni szokta — minden szombaton.

Midőn ez megjelen, megszóllitja Bóbány bácsi:

„Izé ... Markus! most már nem nagyon fáj a fogam, de azonban mennyiér huzná ki?“

— Ötven krajczárért Gyura bácsi, lőn rá a felelet.

„Most már épen nem fáj a fogam Markus, nem huzatom ki, hozzatok be ... egy kis pálinkát a Markus urnak.“

— De nem ugy van az Gyura bácsi! a miért idefáradtam fizet 20 krt.“

Hosszas alkuvás után lefizette Gyura bácsi a 20 krt., — ekképen okoskodván: Kiadás 20 krajczár; bevétel készpénzben 30 krajczár, ehhez járul még in naturálé a megmaradt fogfájás is.

Ilyenforma fináncziális észjárással és kálkulussal szándékoznak Bóbány bácsiék megdönteni a rendezett tanácsot is Zentán!

A nyul és a paraszt az 1802-iki diétára mennek.*)

A nyúl.

Jó napot, jó reggelt te kedves vándorlóm!
Hova mégysz oly korán esméretlen bohóm!

A paraszt.

Mi lehet? te beszélsz te kisded nyulacskám?

A nyúl.

Látod hogy én vagyok és hogy mozog a szám.
Nyulak szigetiből, nyulak nuntiusa,
Azoknak képében futó legatusa
Vagyok én, és megyek ablegatióval
Nyulaktól adatott informatióval
Pozsonyba, azokhoz — kik szegény fejemről
Három hétül fogvást kalapos börömről
Addig tanácskoznak, még el nem oszlanak —
S engemet Pozsonyba fel nem trantsiroznak.

A paraszt.

Szerencse fiának tégedet mondani
Lehet, ha szabadna magyarán szóllani.
Te rólad statusok soká tanácskoznak
De a proceresek abba meg nem állnak.
Mert a tudományok s nagy orok criticus
Azoknak mondások csak scientificus,
Ő nékiek szabad mindent kritizálni
Az ország gyülését ekkép protrahálni.
Nyulak sorsaival annyit pro et contra
Szólani, hogy aztat lehet mérni fontra.
De bezzeg a midőn a contributiót
S ehhez kapcsoltatott a többi dátiót
Kivánták, nem de nem arra votizáltak
Justum est, adni kell, ugy-e kiabáltak?
Egy két óra alatt sorsomat bajomat
Végezték a súlyos és terhes adómat.
Pártomat senkisem sem akkoron nem fogta,
Aki csak szólhatott adni kell mondotta.
Melletted pediglen azok is szólanak
Kik mindétik eddig némák itt valának.
Örülhetsz nyulacskám mert téged csak mágnás
Kergetni s nyúzni fog, nem pediglen hát más.
Illő is ezután hogy csak a mágnások,
Fiatal nyulakkal teljen meg nagy hasok.
Mivel drágább a nyul mint a szegény paraszt,
Akivel nem bánnak ha tiltott a haraszt.
Ó te magyar hazám ugyan hova mentél?
Hat hónaptól fogvást javamra mit tettél?

*) Ezen eredetiséget azért közlöm itten, hogy az olvasónak fogalma legyen az akkori humoros s élczes versekről, mit a mult század egyik hire poetája szerzett az 1802-iki országgyülés alkalmára. Egyébiránt ezen antiquitás sokban aplikálható a jelen országgyülésre is.

Valyon nem igérted a szegény fejemnek:
Hogy nyögő sorsomat teszed majd könyebbnek?
Látom, érzem s tudom ujolag terhemet
Ó haza! hol lelem könyebbség helyemet!
Folyamodnék hozzád, hogy egyszer javamra
Gyülekeznél össze s nem mindég káromra,
De mivel a rendek nyulakat kergetnek
Jobb s könyebb sorsomnál hogy szókat tegyenek—
Mostan nincs idejök, félvén hogy a nyulak
Hamarébb mint magam otthon kipusztulnak.

* * *

E legyen a leczke a méltóságoknak,
Rendeknek s a többi diszes nagyságoknak,
A kik is hazámat fényes tisztségekért,
Javakért, villákért eladják korsokért.
Kiket hogy egyenkint itten lerajzolnám
Világ csudájára le irna a pennám,
Nem lehet, mivel már igen is számosak
A kik a diétán lettenek hamissak.

Jelenet egy törvényszéki teremben 1867-ben.

Özvegy: Kérem alássan, boldogult férjem hagyatéki tárgyalására vagyok beidézve.

Ülnök: Hoty meknefezneg makatat?

Özvegy: Szabó Pálné.

Ülnök: Hád eztet a zember?

Özvegy: Ez sógorom!

Ülnök: Had a zur! mineg nem hida magadat vele?

Özvegy: Hiszen az kérem alássan meghalt!

Ülnök: Ja! meghalta? Had az örögösket hova hagyotta?

Özvegy: Más örökös nincsen uram! mint én. Egy kis fiam volt de az két éves korában elhalt.

Ülnök: (a fogalmazóhoz) Schreiben Sie Freund: A zegy jermeg zörögös kettő zeves goruba meghalta — mindenfile udod és maradig is utolsó rendeled megcsinalas nyikül. stb. stb.

Egy feleség imája.

Kiállhatatlan egy teremtés!
Tovább már türni nem lehet.
Otromba férj, minduntalan szid,
Ma már megis vert engemet.

Oh Isten! ments meg e tehertől,
Vess véget e bús életnek . . .
Vedd **egyikünket** már magadhoz,
Én — aztán majd **falura megyek.**

R. P.

I.

Cs. k. fiskus: No lássa excellentiád! milyen jó volt rájeszteni erre a királytigrisre, azóta hangját sem hallhatni. — annyira meg hunyászkodott előttünk.

Miniszter: Ne higyjen neki barátom! én ellenkezőleg azt látom, hogy azért oly hallgatag, mivel épen most akarja megrohanni prédáját.

Pattantyúk.

Vártuk az ujévi ajándékot, mert tavaly ilyenkor a többség azt igérte: hogy csak uj évig tart a mult idők keserűsége, azután vissza kapunk mindent. Itt az uj év! vissza is kaptunk mindent. Megkaptuk az adót ugy a mint volt, a stemplit, az adóexekutiót, a finánczokat, az ujonczozást, — szóval vissza kaptunk mindent ugy amint a mult évben volt, adjunk hálát az istennek hogy még ráadásul egy kis szolid kancsukát is nem kaptunk.

Dicsekedik a szegszárdi kaszinó is — melynek tagjai többnyire papok meg közösügyes tisztviselőkből állanak, hogy az ő lojális társaságuk teremei még eddig tiszták a Magyar Ujságtól. Szép dolog az igaz! ha nem még szebb dolog volna ám az, ha azzal dicsekedhetnének: hogy a nép érdekeivel is gondolnak valamennyire. Ha egyebet nem tesznek, azt már csak megtehették volna hogy az országutról a havat, — mely a közlekedést heteken át meggátolta — elhányatták volna, miután ők oly nagyon szeretnek egyet és mást eltisztogatni.

Toldy István a tiszt. klérust ugyancsak üti veri agyba főbe, — legközelebb megjelent egyházi reform czimü munkájában? Tehát akadt már ember ott is, a ki a reverendákat kiporolja. Üdvözli őt Kondor Marczi, aki meg azokat a tollas és zsiros reverendákat mosta és kefélte ott a dunántul, hanem akkorát lóditottak rajta Komáromban, hogy csak Alsó-Baranyában tudott meg állapodni.

A baloldal mindég azon siránkozik, hogy a többség már annyi mindent oda engedett Bécsnek, hogy már nincs is mit veszteni? Pedig az a baloldal nagyon téved. A többség még ezen mindenen kivül oda engedett 100 milliónyi sójegyet, s megszavazott a Triesti Loyd számára, — mely pedig a mi kereskedelmünk ellen dolgozik 600 ezer frtot. Lássátok baloldalisták nem volt igazatok, megint talált a többség olyasmit, a mit még ellehetett veszteni.

A baloldali nagy hazafi delegátusok bizonyosan német katonák voltak valaha, mert bebizonyitották, hogy a halbrechts most is elébb való a hazafiságnál.

II.

Miután a 60 millió vasuti kölcsön a külföldi pénzpiaczokon megbukott — a finánczminiszter fizetéses szenzálai próbálnak vele handlirozni.

Nem hiába hogy oly nagy hó esett a télen, de már a Tisza nem férhetvén meg saját medrében, Bécsnek eredt: mindig is féltek ettől a Tiszától még a régi időkben is, mert mihelyt nagyobbra nőtt, mingyárt annál zavarossabb lett, s kicsapott a medréből.

A tatai kálomisták kedves papját kicsapták és diplomájától is megfosztotta már megint a dunántuli czéhtus csak azért, mert a nép négyszer ötször is megválasztotta s az oda küldött pandurokat elkergette, kik fegyveres béfolyást akartak a szabad választásra gyakorolni. Ne csudálkozzatok ezen keresztyén atyámfiai az urban — valami nagy fülü nagytiszteletü ur rá ehült arra a tatai conventióra. Mert hijjába! . . . nehezen telik a papzsák és Asztaróth szörnyen éhes.

Van hát már hivatalos élczlap is az élcztelen Borsszem Jankó! Talán azért dédelgeti ezt most a kormány, mert az élcz fegyvere által már öt is sokszor megveretett. Ezután már kölcsönösen döngetjük hát egymás pártvezéreit azon elv alapján: „Ha te ütöd az én zsidómat, én is ütöm a te zsidódat. Igy aztán majd minden nagy emberünk atyafiságosan ellesz döngetve.

A reáliskola V. osztályának egyik tanára avval ijesztgeti tanitványait, hogy megbuktatja őket, ha nem vesznek töle külön órát. Ugy látszik, ö is külön órákat vett a Bach rendszer tudományából, mit jobb volna neki hazájában — Csaszlauban érvényesiteni.

Debreczen városa paprikát ajándékozott a bakáknak, hogy majd ha lesz hozzá hus, hát főzzenek vélle gulyásos hust. Ép ugy tettek evvel mint a bécsiek a magyar alkotmánnyal — paprikát adtak, de nincs mibe tenni.

A mezőföldi ref. egyház megyében meg a nagytiszteletü és tudományu (?) visitátor urak nem azt keresik a nép iskolák vizsgálása alkalmával, hogy mennyire épültek a növendékek, hanem azt hogy a tanitó „nem vakmerösködik-e a Ludas Matyit járatni?“ A tanitói kar meg azt dalolgatja a vizitátió óta, hogy:

„Megélek én a keresményemből,
Nem parancsol senki erszényemből.
Csak azért is dongó!!!
Biz ugy! Móricz Jankó!“

Az 1848-dik évhez

Miért üdvözöljünk, hangosan fönszóval,
Ezer nyolczszáz hatvannyolczadik esztendő?
Hisz még azt sem tudjuk, hogy mit hord méhében,
S mit hozand néptinkre a borus jövendő?

Hazánkra én tőled sok jót nem is várok,
Ilyen közösügyes konstitutióval,
Minőt a quótáspárt minékünk feltálalt . . .
Ámitván a magyart mézes mázos szóval.

Tudom, hogy megmarad accis, fináncz, stempli,
Az a sok sasczimer s az a schvarzgelb zászló,
Bármikép is védje az igaz alkotmányt.
Tisza, Madarász és Böszörményi László.

Mert csak igaz marad az a régi mondás . . .
Hogy: sok lud disznót győz, és ha nem is mással . .
— Mert itt nem lehet szó észről, vitézségről —
Lármás gágogással és leszavazással.

Mert, mikép a füles, hogy ha szelet érez:
Olyanokat ordit vitéz Bőze János!
Mihelyt valaki az igaz ügyet védi . . .
Persze, mert az esze egy kissé hiányos.

De hát egyet még is hiszek és reméllek,
A mi megtörténik még ebben az évben . . .
Rendithetlen hitem és meggyőződésem:
Hogy a majoritás, minoritás lészen.

Oh! ezt érleljed meg, ez legyen gyümölcsöd
Kvótával dekorált, végzetes esztendő!
Hadd legyen, mely után annyian sóvárgunk
Anyi csapás után, biztatóbb jövendő.

És mielőtt aztán búcsut vennél tőlünk,
Mielőtt búcsuzva a kilincset fogod:
Hozd körünkbe, a kit tárt karokkal várunk,
Hozd haza jó apánk, a dicső Kossuthot!

Honfi.

Sziporkák.

A. — De ugyan, barátom! a mi egész éjjeli boroskancsók közt pompásan folytatott dözsölésünk után, hogy voltál képes a vádlottat kihallgatni és jegyzőkönyvet fölvenni.

Vizsgáló biró: Bah! hisz abban nincs semmi nehézség. Egyszerűen oda irtam, hogy a kérdéses vádlott szerfölötti részegség miatt kihallgattatható nem levén, a vallatási jegyzőkönyv felvétele holnapra halasztatott.

Anya. No Isten veled gyermekem, jól viseld magadat, mig oda leszek. A zongorámat nyitva hagyom, gyakorold magadat rajta! Mire visszajövök a zongora jól ki legyen játszva mert nekem nagyon nehéz, az ujjaim fájnak rajta.

Anya hat hét mulva. Megjöttem gyermekem Hogy viselted magadat. Hát a zongorám — hol van? —

Fiu. K i j á t s z o t t a m mamám! hisz te parancsoltad. Sándor pajtásom nyerte meg a 48-as számmal.

Rendőrminiszter. Nem tudja ön, kilopta el az órámat a mellény zsebemből.

Spitzli. Igen is, nem tudom excellentiás ur.

Miniszter. De azt önnek tudni kellene. Mért fizeti hát önt a kormány?

Spitzli. Méltóságos excellentiás uram! a legfelségesebb kormány csak azért fizet, a mit tudok. Ha mind azért megfizetne, amit nem tudok, akkor a népre 120 percent quótánál is többet kellene vetni, s még is husz év alatt sem jönne be annyi az államkasszába.

— Halotta már szomszéd! a vömet kinevezték a pénzügyminiszteriumhoz osztály tanácsosnak?

— Ejnye! no lássa! gratulálok! Hanem az ujságban még nincsen semmi róla.

— De igen! már három nap előtt. Hisz én magam küldtem be.

— Pedig én szorgalmasan átnézem a lapokat. Bizonyosan egészen hátul a balesetek és elemi csapások közt volt. Azokat pedig nem szoktam olvasni.

Mi az oka, hogy Kossuthnak hatalmas szava oly nagy zajt és félelmet idézett elő Magyarországon? (a jobb oldalon.)

Az, hogy mióta Pythagórás a világhirü görög bölcs, egyszer egy talpraesett jó gondolatért 1000 darab ökröt áldozott az Istennek, — azóta a világ ökrei mindig félelembe esnek, ha csak egy igaz szó is érinti füleiket.

Először akasztott a hóhér. Ugy remegett az elitélt közeledtére, alig tartá kezében a kötelet.

— Bocsáss meg — szól sugva az elitélthez, bocsáss meg, ha soká tart mütétem, ma először akasztok.

— S ha nehezen fulnék meg köteled alatt: — ha sokáig kéne veszödnöd velem — bocsáss meg — válaszól az elitélt, — mert hidd el, engem is m o s t a k a s z t a n a k f e l e l ő s z ö r .

— Kelj már föl egyszer! ébreszti a nő részeges férjét, — nem látod a nap is kibujt már a hegyek közül.

— Megengedem édesem — válaszol félig álomban a férj! de fogadok, hogy az a nap se bujt volna oly hamar ki, ha nem a hegyek közt, hanem a pinczében töltötte volna az éjt.

Az évekről volt szó. Egy fiatal özvegy sajnálattal emlité, hogy biz ő már a 30-hoz közeledik.

Tévedsz édesem — szólt közbe, a kimenteni akaró mama, — te igen távozol tőle, (azt akarta mondani: t á v o l vagy még tőle.)

— Honnét van az maiszter ur, hogy szomszédja egy egész rőffel kevesebb szövetből készit nekem ruhát, mint ön?

— Kérem azt teheti ő, mert ő neki a fia is kisebb, mint az enyém?

Baromlakon a kaszinó egylet, a haladó korszellem iránti kegyelctből átalakult szt. István fiók társulattá, s ugyan itt Deák Ferencz diplomája bika bőrből készülend.

A professor lovai mint vendégek.

(Valódi történet.)

K . . . P . . . i tanár, ez a P. máskor jelenthetet ugyan Pápait, Pestit, Patakit, Pozsonyit. Pécsit, stb., de most az egyszer P . . . it jelent. Hát hogy rövid legyek, elmondok mindent a mi történt, ugy a mint én hallottam.

K , . . tanár ur igen derék gazdálkodó ember. Történt pedig, hogy egy ideig két komoly magaviseletü lován mitsem dolgozhatván, elsietett velük a harmadik faluba egyik tanitványa édes atyjához, hogy maga is, de meg főleg az ő paripái némi kis vendégségben részesülhessenek; no meg aztán, hogy az eleség otthon ne fogyjon.

Meg, csak megérkeztek szerencsésen. Jól is ment dolga vagy három napig mind a professzor urnak, mind a lovainak. Hanem negyed nap délután a professzor ur állitólag a faluban lakó egyik barátja látogatására elballagván, eltünt s nem vala többé látható majd egy hétig.

A vendégszerető gazda, professzor urnak e kimaradását valamely szerencsétlenségnek vélvén sietett a professzor ur lovait egyik cselédjétől haza küldeni, nem levén biztos, hogy a talán pénzétől s életétől megfosztott professzorért nem ötet veszik-e majd gyanuba, mint a kinél a professzor ur lovait megtalálhatták volna.

Alig hajtott azonban a házigazda cselédje a professzor ur lovain fél órai távolságra, midőn a szemes cseléd észre veszi, hogy az ut mellett egy gyanus ember reá leselkedik.

A leselkedő gyanus ember maga, a vendégségben hagyott lovaiért menő professzor ur volt, a ki megpillantotta hogy egy ismeretlen ember — bizonyosan tolvaj — az ő lovain hajt.

Minél közelebb értek egymáshoz, annál nagyobb szorongattatások közt bámultak egymásra S csakugyan a mint össze érkeztek, megriasztja a kocsis a lovakat. A professzor ur pedig annál elrémültebben ugrott a kocsi után. Ezt látva a kocsis elkezdi a kapaszkodó professzor ur kezeit verni; de nem használ semmit. A professzor a kocsiba felugrik. A kocsis üti a professzort s a lovakat egyaránt, hogy annál hamarabb menekülhessen a már közel levő faluba, a mellett meg iszonyuan káromolta a lókötőnek gondolt professzort.

A harcz mind elkeseredettebbé vált. Mig végre egymást a kocsi derekába legyürve beértek a faluba. A hol aztán az összesereglett nép által feltartóztattak, s tépett ruhával s vérfoltos arczczal a falu birája s papja elibe vezettetek, — a kik előtt mindketten ismeretesek levén — kölcsönös csalódásokról s vitézségökről felvilágosittattak.

Az összesereglett bámuló nép által a kocsis sajnáltatott, a professor ur pedig vendégségből jövő árva lovaival együtt jó izüen kinevettetett.

Epigramm

Egy baloldali dolegatyushoz.

Kvótázott szivü magyarom! csak rajta gyü!
Bécsbe.
Hass, alkoss, gyarapitts . . . igy röfög a
közösügy.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Iczik. Haszt e gewüre khedves Mihály gazda! ijedthemben majd pápista lettem, akkura kheresztet vetettem mogamra, mikhur meghalluttam hogy a mi princzipálonkhat a lében Lodas Matyit is fhölön csipte már herr vun Ráth a khüzvadlü.

Mihály. Megvagyon irva tudja szomszéd! sorsát senki ki nem kerülheti; tehát a mi Matyink sem lehet el sajtóper nélkül. Csak jól mondja a példabeszid szomszéd:

„Elne felejtsd azt a napot,
Mikor bántottad a papot."

A mi Matyinknak is papokkal gyült meg a dolga lássa szomszéd legelőször is. A pápista papok azért pereltetik be szegényt, hogy merte azt kidrukoltatni az ujságba — nagy igazán, a mit az egész világ különben is tud, hogy némelyik püspöknek egy tuczat unaka huga is van a háznál, s ha felit férjhez adja, felit magánál reservában megtartja. Ismerek én nem csak püspököt de még plébánost is lássa Iczik szomszéd! a kinél öt hat csinos fejér cseléd sürög forog a konyhában, persze mind rokon, és mind főzést tanul . . hanem a már én előttem is feltünt szomszéd — hogy nem láttam még a papok unoka hugai között egyet se csunyát.

Mihály. Nini mit is akarok kérdeni Iczik szomszéd! ismeré maga a Borsszem Jankót, miféle csodabogara lehet az istennek az az Ágai?

Iczik. A bizuny Mihály gazda ulyan á g r a v a l u derik egy pecsuvits hazafich! Thodja khend Mihály gazda én még nem puétáskhudtam suha, hanem mustban csináltham az ü moga nyelvén huzzája egy rigmost, a mithül ha elulvassa a khünyükén szalad ki az a tréfe lülkhe.

Mihály. No azt már csak szeretném hallani.

Iczik. No hát hallja khend:

Szúzat Burszem Jankúhuz.

A moga saját nyelvén.

Opportunus nagyon,
Hagyma szaga vagyon,
Khurmány tartja széllel,
Elül hátol szelel . . .
Bulund akar lenni,
De nem akar menni.

A satyra meg vitz
Benne csopa sovix,
Nem csuda kölömben
Hugy ha ü keméhen
Ily féle talentum . .
Éppenség nem vagyun.
Mert hát hagymán hizni —
Uszt attul viczczelni —
Es geth nicht mein lieber
Csak „handlé" ju ember
A te szádba valu . .
S rungyszedü tillinkú!

Schmüle váj geschrien!
Philunk valamennyin
A the nogy eszedtül,
Khoser szelemetthül.
Gozdádh nogy hatalum!!!
Csokh az a fájthalum:
Ah hoty hát váj mirges —
Fün Wien ousz fényes.
Nekhed Khussuth Lajus
A fughatra fájus —
Ih glonbs Schlojmele!
Hochgelehrt thátele —
Hanem hát thodja khend!
Evvel ugy van má khend!
Mint mikur a khotja
Húdvilág ogatja.
Mert hát nogyun szorkhol
És nagyun phil attol.

Kedves Bursszem lében!
Tortsa khend eszében:
Khi pinzir khotya lesz,
Mint khotya meg is vesz.
A pinzen vett khotya
Csak akkhur ogattja:
Ha ütet gozdája,
Másra meg oszitja.
Hanem hát majd egyszer
Valami gyepmester
A kotyára püffent . . .
És megdüglich szürnyent.

Ludas Matyi gyorspostája.

Csupor Laczinak kopogtasson ön be máskor is hozzánk.

Fejér Józsefnek. A küldött vers nem közölhető.

Rácz Mihálynak. Mint a két lap a számolhat ön.

Király Dániel tanitó urnak. Deutsch uraktól a Ludas Matyira mai napig nem történt előfizetés — szorgalmazza ön ott hova az előfizetést küldötte.

Pischl L. D. urnak. Mult évi számokkal nem szolgálhatunk.

Baudiss Ernő urnak. „Magyarország és a nagy világra" a kezünk közt lévő nyugta szerént előfizettünk — ezóta alkalmasint meg is kapta már.

Takács Gyula papnövendéknek Ungváron. A kegyed neve előfizetőink közt eddig még nem fordul elő — kérjük, recepissét beküldeni, mert már történt tévedés elég hogy a Nép szavára küldöttek előfizetést s a postahivatalnok olvashatlan irása következtében — a N é p n e k vagy is a N é p z á s z l a j á n a k lőn kézbesitve és viszont.

Csete Mátyás előfizetése sem található főkönyvünkben, alkalmasint ez is ott rostokol valamelyik könyvkereskedőnél.

Petrók Pál urnak. Igaz, hogy öt előfizető után tiszteletpéldányt adunk — de polgártárs vala az ötödik és nem nyilatkozott, hogy duplán akarja birni Ludas Matyit.

Vikol János, Nádassy Ferencz t. gyüjtőinknek szives köszönetünket küldjük.

Rajzolo Ujházy. | Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY. | Metsző Horvát.

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdaba (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.